

'Tout connaître, rien comprendre'

Over de onmogelijkheid om je omgeving te vatten.

Nel Bonte, Free Pector en Laure Forêt

De tentoonstelling *Tout connaître, rien comprendre*, is een groupshow die werk bundelt van Nel Bonte, Free Pector en Laure Forêt. In deze show bezingen ze dezelfde complexiteit, het onvermogen om hun omgeving te vatten.

Enerzijds wordt de bevreemde sfeer gevoed door de symbiose tussen de werken, anderzijds evoceren ze een isolement. Een eenzame leegte. Een dialoog die het 'iets' tegenover het 'niets' zet. De eerder mathematische opstelling provoceert een zoektocht naar betekenis. Niettegenstaande de constellaties aan referenties in deze expo, blijft het centrale thema constant. Kort samengevat: van het eenvoudige, kleine, via transformatie, naar de complexe en grootschalige wereld.

Het is eigen aan het brein van de mens dat het steeds vergelijkingen wil maken en in een vorm iets feitelijk wil zien, herkennen en ontdekken als menselijke drang, als houvast naar een referentiekader.

Deze tentoonstelling toont ons hoe abstract en gevoelig een vorm kan zijn, hoe een vorm dat referentiekader niet meer nodig heeft en gewoon zichzelf kan zijn.

Free Pector's fascinatie voor residuen, transformaties, heraanpassingen en herinterpretaties zijn een continu proces in zijn artistieke output. Voor deze tentoonstelling toont Pector werk op papier. Deze maakt hij heel secuur, analytisch bijna. Op de strakke rasters, die elkaar overlappen, liggen rotsachtige vormen of eerder willekeurige structuren. Vanop afstand lijkt het een werelddeel op een ingebeelde wereldmap. (naar een tekst van Frederik de Meyer) Ze hebben een eigenzinnig ritme en geven een architecturaal gevoel. Pector beschrijft ze als analytisch, berekend en geordend.

Ook de leegte, het niets en het iets, zijn van groot belang. De essentie en de eenvoud zijn sterk aanwezig in zijn oeuvre. Zijn werken lijken uiterst eenvoudig, maar ze zijn gemaakt met een grote precisie wat het plaatsen van de elementen betreft.

Laure Forêt haar werk is eerder een poëtische ode aan onze eigen lichamelijke begrenzing. Met verschillende technieken waaronder textiel, tiffany en keramiek verkent ze de limiet tussen de oppervlakte van ons zijn en wat daaronder verscholen ligt. De huid is als orgaan de scheidingslijn tussen onze binnen- en buitenwereld, de poreusheid zorgt voor het contact in beide richtingen.

Ze gebruikt steeds hetzelfde kleurenspectrum van wit tot rood, en alles daartussenin verwijst naar de omhulling van het 'vlees' en de zorg die men er voor draagt. Mat. Glans. Transparantie.

Voor deze tentoonstelling onderzoekt ze de grens tussen design en kunst. Geïnspireerd op de modesector exploreert ze het procedé van velours dévoré, waarbij een zuur wordt aangebracht op fluweel. De natuurlijke vezels lossen op, worden als het ware opgegeten of 'gedevoreerd', waardoor enkel de synthetische vezels resten en een semitransparant patroon ontstaat.

Zelfs een werk op het snijvlak van design krijgt bij Laure Forêt een dubbele bodem. Het doek snijdt de kamer in twee, zoals de huid de grens is tussen binnen- en buitenkant. Een kat-en-muisspel tussen tonen en verbergen.

De sculpturen van Nel Bonte zijn kordaat en sterk, maar ze stralen ook fragiliteit uit. Schaal en ruimte spelen hier een belangrijke rol. Een formele beschrijving van Nel haar werk is niet interessant. Je kan haar werk analyseren en duiden, of je kan het ondergaan.

'Sweet Strangler' uit de 'WOLIBO' reeks, is een organisch, bijna amorf en anachronistisch sculptuur. De schaalverhouding van 'het ding' is buiten proportie. Maar het verrast, intrigeert, vertedert en imponeert. Esthetisch is het niet. Het is aan de toeschouwer om het kunstwerk te ontdekken, te aanschouwen en te beschouwen. De sculptuur broeit in stilte in de ruimte. Er ontstaat een spanning tussen het object in zijn isolement, de binnenruimte en het fysiek lichaam van de toeschouwer. (naar een tekst van Jan Moeyaert)

Nel Bonte bevraagt haar werk steeds opnieuw door continu elementen tegenover elkaar te zetten en zo nieuwe spanningsvelden te creëren. Ze ontmantelt een dichotomisch spel tussen open en gesloten. De meeste sculpturen zijn dicht, waardoor ze een in zichzelf besloten geheim lijken te bewaren. Hoe groot of klein deze sculpturen ook zijn, telkens worden we geconfronteerd met het organische van een vorm.

De kleinere sculpturen fungeren als kleine concentraties. Deze kunstenaar confronteert ons met zeer expliciete herkenbare kleuren. Hoewel ze artificieel en nadrukkelijk overkomen lijken ze ook evident. Nels kleuren brengen ons terug in onze kindertijd, ze herinneren aan de kleuren van speelgoed. Ze accentueren de tastbaarheid van de vormen van deze objecten waardoor ze iets ongenaakbaars uitstralen.

Selectie Nel Bonte

'WOLIBO' (Sweet Strangler), 2020
Inox, zwart gepigmenteerde kunststof
100 x 130 x 90 cm

Organic square, 2021
geglazuurd porselein
10 x 15 x 11 cm

Organic square, 2021
geglazuurd porselein
10 x 13 x 10 cm

Treasure globe, 2021
geglazuurd porselein
15 x 18 x 15 cm

Selectie Free Pectoor

COMET III, 2015
Houtskool op Bockingford Waterford paper 490g
ingekaderd
50 x 50 cm

it's like a paperclip, 2020
Olieverf op linnen
stretched op aluminium-support, 45 mm
90 x 60 cm

DIRIGENTES STELLA, 2019
Tekening, potlood, inkt
houtskool op Hahnemühle paper 440 gram
140 x 100 cm

Selectie Laure Forêt

Sève, 2018
Devoré velvet
300 x 140 cm